

man kunne være rimelig sikker på, at ingen nogen sinde kunne høre dem.

Jeg læste på New York Times' internationale hjemmeside den 29. april en meget interessant artikel med et interview af den kinesiske topembedsmand Sha Zukang, hvis jeg udtaler det rigtigt, hvor han redegjorde for Kinas stilling til det her projekt, og han brugte et meget enkelt billede på, hvordan Kina opfatter det.

Han siger, at i det øjeblik USA selv tror på, at de har et så stærkt spyd og et så stærkt skjold, at de kan gøre ustraffet, hvad de vil, uden at nogen på noget tidspunkt kan gøre noget imod USA, så kan de i fremtiden angribe, hvor som helst de ønsker i verden, og så vil der komme mange flere bombardementer af den type, som vi f.eks. så i Kosovo.

Det var hans vurdering. Det er sandsynligvis udtryk for en gennemtænkt kinesisk analyse af missilskjoldsplanerne, at de handler om at forrykke styrkeforholdet, således at USA ustraffet overalt i verden kan angribe, hvem de vil, uden at risikere nogen modreaktion for det, som de laver.

Der ligger selvfølgelig også det i det, at Kina har en lille missilstyrke, disse 18 missiler, hvoraf nogle ikke virker, og planerne om et raketskjold er jo præcis tilrettelagt til at opfange et angreb med netop et sådant antal missiler, som Kina råder over. Det vil sige, at det er meget vanskeligt at fortænke kineserne i at se hele projektet som rettet mod Kina.

I den forbindelse er det ikke afgørende, om præsident Bush selv tror, at det er rettet mod Kina eller ej. Det afgørende er – det ved han måske næppe i virkeligheden selv, hans indsigt i sådanne materier er jo ikke berømt – men det afgørende er, om kineserne opfatter det således, og det gør de altså.

Og hvad er så Kinas reaktion? Det kan man også læse i artiklen. Ja, de vil helst undgå at skulle til at bruge en masse penge på atommissiler, og det håber jeg så sandelig heller ikke de vil kaste sig ud i. Men han nævner så, at en af de metoder, en af de modreaktioner, som Kina vil tage i anvendelse, ja, det er, at de vil forberede mulighed for at angribe de radarsystemer, som et missilskjold vil blive bygget på.

Kina har én atomubåd, men de kan jo bygge flere. Og det vil sige, at de radarstationer i Grønland og i England, som man fra amerikansk side planlægger at bruge, vil altså blive mulige mål for kinesiske angreb.

Derfor vil jeg også spørge udenrigsministeren, om Danmark vil tilkendegive klart og tydeligt, at der bliver ingen dansk medvirken heller ikke til at betale for et sådant projekt. For hr. Jensby mente jo, at Danmark skulle være med til at betale. Og når der nu skal være den her dialog med amerikanerne, er det jo ærligt talt ret vigtigt, om ministeren siger til amerikanerne, at Danmark vil være med til at betale regningen. Og den bliver meget stor. Både det antimissilforsvar, der skal stilles op ved Thulebasen, og så selve regningen for en eventuel dansk deltagelse i projektet bliver en meget stor regning.

Det er ærligt talt ret væsentligt, om det er det, hr. Jensby siger, som vil blive viderebragt til amerikanerne, eller om det er en anden meddelelse. Jeg vil godt spørge ministeren, hvad man har aftalt.

Og så vil jeg slutte med at sige i det her ordførerindlæg, at det jo desværre nok er sådan, at – ja, det er sådan, at Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre har svigtet i dag, ligesom de har gjort i de foregående år.

Men heldigvis er der så kræfter, andre kræfter, i Tyskland, i Sverige, i den amerikanske kongres, som er vågnet til live i den her sag, og som kan se faren. Og jeg tror på, at når vi får en debat, som også rækker ind i Socialdemokratiets og Det Radikale Venstres bagland, vil de to partier ikke i længden kunne leve i den passivitet, som de forsøger at fastholde i dag.

Jeg tror faktisk, at vi så vil kunne vende tilbage til den dagsorden, som Folketinget vedtog i 1987, hvori der står, at Thulebasen ikke kan anvendes i forbindelse med ABM-systemer. Det har Folketinget faktisk vedtaget; det er en gældende dagsorden.

Derfor tror jeg på, at det vil være sådan, at den her debat er startskuddet til en stor debat, som vi så skal have i befolkningen, og som jeg tror vil føre til – det håber jeg da – at Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre bliver nødt til at gå sammen med venstrefløjen om en klar holdning til det her projekt. Det skal i hvert fald være det, Enhedslisten arbejder for.

(Kort bemærkning).

Svend Aage Jensby (V):

Det er hr. Albrechtsens fejlagtige referat af, hvad jeg sagde om finansieringen.

Jeg sagde, at vi aner intet om det her, men en af mulighederne, hvis det bliver aktuelt om mange, mange år, kunne være et princip a la infrastrukturprogrammerne i NATO.